

РЕШЕНИЕ

№ 9694

гр. София, 11.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева

**ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Спас Спасов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **13240** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „СТОНО ТРАНС“ ООД срещу Решение № 1541 от 24.04.2025 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 93-ти състав, по НАХД № 1645/2025 г., с което е изменено Наказателно постановление № 22-2400521 от 10.01.2025 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., като вместо наложената на дружеството на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал.1 от КТ имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл. 28, ал. 1, вр. ал. 5 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, е определена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Постъпила е по делото и частна жалба от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С. срещу Определение № 2882/01.07.2025г. на СРС по НАХД № 1645/2025 г., с което съдът е допълнил Решение № 1541 от 24.04.2025 г., като е осъдил дирекция „Инспекция по труда“ С. да заплати на „СТОНО ТРАНС“ ООД сумата от 450 лева разноски по делото и е изменил решението в частта на присъдените на Дирекция „Инспекция по труда“ разноски, които е определил на 75 лева.

Касационният жалбоподател и ответник по частната жалба „СТОНО ТРАНС“ ООД счита решението на районния съд за постановено при нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Твърди се, че изводите на районния съд не се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства, че СРС не

е анализирал в цялост събраните доказателства, установил е неправилно фактите и неправилно ги е отнесъл към приложимите правни норми. Конкретно се сочи, че СРС не е констатирал допуснатите съществени процесуални нарушения, свързани с описанието на датата, мястото и обстоятелствата при извършване на нарушението. Отделно касаторът счита, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е кредитирал показанията на св. Е. П., и не е обсъдил пропуската на наказващия орган да обсъди възраженията срещу АУАН. По съществуващото на спора излага съображения, че съдът неправилно и необосновано е приел за изпълнен състава на чл.28, ал.1 вр. ал.5 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, тъй като не е отчел, че са представени доказателства за действително извършени разходи, свързани с транспортирането на починалото лице до България. Твърди, че към момент на настъпване на инцидента лицето е имало сключена валидна медицинска застраховка с БВП П. К. България. Поддържа се, че дори да се приеме наличието на нарушение, то е маловажно и е следвало да се приложи чл.28 от ЗАНН.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа касационната жалба и моли за отмяна на решението на СРС и на потвърденото с него наказателно постановление. Претендира разности.

Ответникът по касацията и частен жалбоподател – директорът на дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрисконсулт Б., оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена, като се остави в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Поддържа подадената частна жалба срещу Определение № 2882/01.07.2025г. на СРС, като моли за неговата отмяна.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага решението на СРС да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XIV-ти касационен състав, след съвещание, прие следното:

Решаващият състав на СРС е установил, че в периода от 25.10.2024г. до 21.11.2024г. от страна на „Инспекция по труда“ – С. била извършена на „СТОНО ТРАНС" ООД проверка по спазване на трудовото законодателство. При проверката било констатирано, че съгласно подписан трудов договор, В. П. П. бил назначен в „СТОНО ТРАНС" ООД на длъжност „шофьор на товарен автомобил (международни превози)" на пълно работно време, считано от 28.02.2020г.

Със Заповед № ВП 2407/09.09.2024г., на основание чл. 121 от КТ и Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, В. П. бил командирован в Кралство Б., Федерална Република Германия, Френска Република, Република А., Кралство Н., Република Гърция и Европейски съюз, за срок от 24 дни, считано от 10.09.2024г. до 03.10.2024г., със задача извършване на международен транспорт. Пътните разходи, както и тези по извършването на медицинска застраховка по командироването на лицето, били за сметка на „СТОНО ТРАНС" ООД. Дневните и квартирните разходи били за сметка на „СТОНО ТРАНС" ООД. Командировката е била съгласувана с работника.

На 25.09.2024г., В. П. П. е намерен от колега починал в камиона в Германия.

До приключване на проверката работодателят не представил документи, удостоверяващи, че В. П. П. е бил застрахован с медицинска застраховка за времето на командироване на работника. Не били представени и документи, свързани с разходите за транспортиране на В. П. до Република България. С оглед на това проверяващият инспектор приела, че е налице нарушение на чл. 28, ал. 1, вр. ал. 5 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, извършено от „СТОНО ТРАНС" ООД на 25.09.2024г. в предприятието. За констатираното нарушение на

21.11.2024 г. бил съставен АУАН № 22-2400521/21.11.2024 г., въз основа на който било издадено процесното НП.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е приел, че АУАН е съставен от оправомощено лице, а НП е издадено от компетентен по смисъла на чл. 47, ал. 1 от ЗАНН орган, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като е налице съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. По съществото на спора е приел, че „СТОНО ТРАНС" ООД е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл. 28, ал. 1, вр. ал. 5 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина и то не е маловажен случай. Приел е обаче, че с оглед правилното приложение на закона и при отчитане на обстоятелството, че нарушението е първо от този вид, размерът на имуществената санкция следва да бъде намален до минималната предвидена в закона, а именно - на 1500 лева.

Решението на районния съд е правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да извърши цялостна служебна проверка за законосъобразност на наказателното постановление, като е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства, установил е вярно и точно релевантните факти и въз основа на това е извел правилни изводи. Изводите на районния съд, че в хода на административнонаказателното производство и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, се споделят и от настоящия съдебен състав. Обоснован, а по същество правилен е и изводът за доказаност на нарушението.

Противно на твърденията в касационната жалба, настоящата инстанция счита, че СРС не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила и правилно е приложил материалния закон.

Не се възприемат доводите, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е кредитирал показанията на св. Е. П.. Процесуално задължение на съда е да обсъди заедно и поотделно събраните доказателства, да посочи кои от тях кредитира и кои – не, както и да обоснове преценката си. Това свое задължение районният съд е изпълнил. Съдът няма задължение да даде вяра на събраните гласни доказателства, респективно не е обвързан да приеме за установени въз основа на тях фактите, за които страните са ангажирали свидетелите. В случая съдът е допуснал по искане на касатора разпит на посочения свидетел, обсъдил е неговите показания и е аргументирал преценката си относно тяхната надеждност и достоверност.

На второ място, правилно съдът е приел и че не са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство по отношение описанието на нарушението. Относно датата на извършване на нарушението настоящият съдебен състав приема, че същата е неточно посочена в АУАН и в НП. Актосъставителят и наказващият орган погрешно са приели като дата на извършване на нарушението датата на смъртта на командирования служител. Според настоящия състав, доколкото задължението на работодателите по чл.28, ал.1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина е да осигурят на командированите лица медицинска застраховка за времето на командировката, то следва да бъде изпълнено до началото на командироването, т.е. най-късно до първия ден от командировката. В случая, съгласно описаните в АУАН и в НП обстоятелства, работникът е бил командирован, считано от 10.09.2024г. до 03.10.2024г., следователно датата на нарушението е първият ден от командировката, в конкретния случай 10.09.2024г. Погрешното посочване на друга дата обаче /датата на смъртта на работника/ не опорочава наказателното постановление до степен, налагаща отмяната му само на това основание, тъй като, както и СРС е посочил, в АУАН и в НП са

достатъчно ясно и пълно описани съществените обстоятелства, относими към състава на административното обвинение, така че да не остава съмнение какво е нарушението, което е вменено на дружеството, и да не се накърни неговото право на защита.

Що се отнася до мястото на извършване на нарушението, същото е коректно посочено и това е мястото, където е следвало да бъде изпълнено задължението, а именно седалището и адресът на дружеството.

На следващо място, обосновано районният съд е приел за доказано извършването на нарушението, за което касаторът е санкциониран. Безспорно се установява, че работникът не е имал сключена от работодателя медицинска застраховка за времето на командироването. Дори работникът да е имал медицинска застраховка във връзка с негов договор за банков кредит, каквито данни има по делото, то това по никакъв начин не освобождава командированата страна /работодателя/ от задължението да сключи такава за своя сметка съгласно чл.28, ал.1 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина. Нормата на чл.28, ал.1 от Наредбата е императивна и не е изпълнена от страна на дружеството – работодател, поради което правилно районният съд е приел, че е налице соченото административно нарушение.

„СТОНО ТРАНС“ ООД не е изпълнило и задължението си по чл.28, ал.5 от 28, ал. 5 от Наредбата, а именно при настъпила смърт на командированото лице да поеме всички свързани с това разходи, включително разходите за транспортиране на командирования до Република България, когато застрахователната полица не ги покрива. Касаторът не твърди, че е извършвал разходи за транспортирането на починалото лице, но поддържа, че не е извършил нарушение, тъй като е предложил да стори това, но предложението му било отхвърлено. Тази теза е несъстоятелна и недоказана. Доказателствата, на които се позовава касаторът, са показанията на свидетеля Е. П., който е заявил, че е присъствал на телефонните разговори на управителя с „дъщерята или сина“ на починалото лице, но „от него“ е разбрал, че те са отказали. Доколкото изявлението, че се отказва поемането на разходите за транспортиране на починалия до България, не е лично и непосредствено възприето от свидетеля, правилно районният съд не се е доверил на показанията в тази им част, отчитайки че няма други доказателства, които да ги подкрепят. Напротив, косвено може да се направи заключение за обратното от показанията на свидетеля - актосъставител А., според която самата проверка е започнала по сигнал на сина на починалия служител, в който било посочено, че е искано съдействие за транспортиране на лицето от Германия до България. С оглед на това и доколкото е безспорно, че касаторът не е поемал никакви разходи за транспортиране на починалия командирован до Република България, напълно обоснован и правилен е изводът на районния съд, че санкционираното лице е извършило соченото нарушение.

Неоснователни са и възраженията за маловажност на извършеното нарушение. Не са налице никакви основания да се счита, че извършеното нарушение се отличава с по-ниска степен на обществена опасност спрямо другите нарушения от същия вид.

С оглед изложеното дотук, не са налице касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Неоснователна е и частната жалба срещу определението за изменение и допълване на решението в частта за разноските.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН „в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс“. С оглед разпоредбите на чл. 143, ал. 1 и ал. 2 АПК и чл.78, ал.1 ГПК, субсидиарно приложим съгласно чл. 144 от АПК, когато в резултат на обжалване на наказателното постановление се редуцира размера на санкцията, жалбоподателят има право на разноски съразмерно на уважената част от жалбата. Предвид изричната нормативна уредба на

разноските в производствата по ЗАНН е неприложима т.2 от Тълкувателно решение № 3/ 1985г. на Върховния съд, на което се позовава частният жалбоподател. С оглед на това, като е допълнил решението си и е присъдил разноси и на двете страни в производството съразмерно на уважената част от жалбата, районният съд е постановил правилно определение, което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора право на разноси за производството пред настоящата инстанция има ответникът, поради което в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ бъде присъдена сума в размер на 80 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН и чл.63д от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1541 от 24.04.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 93-ти състав, постановено по НАХД № 1645/2025 г.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 2882/01.07.2025г. по НАХД № 1645/2025 г.

ОСЪЖДА „СТОНО ТРАНС" ООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80 евро за разноси в касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: